

ÎNCHEIERE

19 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Vladimir Moga,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Moga împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la repararea prejudiciului moral și material cauzat prin acțiunile ilicite ale procuraturii și organului de urmărire penală,

împotriva deciziei din 07 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 22 august 2017 Vladimir Moga a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind repararea prejudiciului moral și material cauzat prin acțiunile ilicite ale procuraturii și organului de urmărire penală.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la domiciliul său, într-o cameră separată locuiau Bordeianu Nona, soțul Bordeianu Valentin și copilul lor minor XXX.

La 06 martie 2012 Bordeianu Nona a făcut declarații mincinoase împotriva sa la Comisariatul de Poliție Ciocana, mun. Chișinău precum că i-ar fi abuzat sexual copilul minor, în vârstă de cinci ani și că a amenințat-o cu arma.

A specificat că în rezultatul examinării cererii Nonei Bordeianu a fost emisă ordonanța de neîncepere a urmăririi penale din 13 iulie 2012, semnată de către Dumbrăveanu Nicolae, procuror în Procuratura sectorului Ciocana, mun. Chișinău. Potrivit acesteia s-a refuzat pornirea urmăririi penale pe faptul pretinselor acțiuni ilegale, din motivul lipsei faptei infracționale prevăzute de art.173 Cod penal.

A accentuat reclamantul că la cererea repetată a Nonei Bordeianu din 06 decembrie 2013, depusă împotriva sa, a fost emisă ordonanța procurorului sectorului Ciocana, mun. Chișinău, Demidov Leonid din 16 decembrie 2013 de admitere a cererii privind dezacordul cu ordonanța de refuz în începerea urmăririi penale din 13 iulie 2012, ca fiind neîntemeiată și de anulare a ordonanței de refuz în începerea

urmăririi penale din 13 iulie 2012, cu dispunerea efectuării unei cercetări suplimentare în ordinea prevederilor art. 274 Cod de procedură penală, spre confirmarea sau infirmarea bănuielii rezonabile privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 172-173 Cod penal.

Din cauza acestei ordonanțe a procurorului la 24 decembrie 2013, prin ordonanța privind pornirea urmăririi penale a ofițerului superior de urmărire penală al Secției de Urmărire Penală a Inspectoratului de Poliție Ciocana al Direcției Poliției mun. Chișinău, s-a dispus începerea urmăririi penale în privința sa conform elementelor constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută de art.175 Cod penal.

În opinia sa, cauza penală nr.2013482286 a fost intentată în mod abuziv, fiind bănuit în mod neîntemeiat și ilegal de comiterea unei infracțiuni grave prevăzute de art. 175 Cod penal. Ca rezultat, la domiciliul său au fost efectuate două acțiuni procesuale: percheziția locului de domiciliu și ridicarea anumitor obiecte, unele dintre acestea nefiindu-i restituite pînă în prezent.

La 14 februarie 2014 a fost recunoscut în calitate de bănuit. Dînsul a atacat ordonanța procurorului ce a condus urmărirea penală. Prin ordonanța din 15 februarie 2014 plîngerea sa a fost respinsă. Nefiind de acord cu această ordonanță, a atacat-o procurorului ierarhic superior, dar prin ordonanța din 12 martie 2014 plîngerea sa la fel a fost respinsă.

În aceste circumstanțe, a înaintat o plîngere către Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău în temeiul art.313 din Cod de procedură penală, care prin încheierea Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău din 08 mai 2014, a respins plîngerea ca fiind neîntemeiată.

A relatat că prin ordonanța de punere sub învinuire din 13 mai 2014 a fost pus sub învinuire pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.175 Cod penal. A contestat învinuirea în adresa procurorului ierarhic superior, însă plîngerea respectivă a fost respinsă. Ordonanțele sus-menționate au fost contestate cu plîngere în instanța de judecată, far Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău prin încheierea din 14 iulie 2014 a respins plîngerile ca fiind neîntemeiate.

A mai specificat că a contestat încheierea Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău din 14 iulie 2014 la Curtea de Apel Chișinău. Nefiind în cunoștință de cauză, mai tîrziu a aflat că odată cu contestarea, la 12 august 2014 s-a emis ordonanța de scoaterea sa de sub urmărire penală din lipsa faptului infracțiunii și clasarea procesului penal pe cauza nr. 2013482286 semnată de Clim Roman, procuror în Procuratura sectorului Ciocana, mun. Chișinău.

Prin urmare, la 11 septembrie 2014 s-a emis încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău prin care s-a admis renunțul său la recursul declarat împotriva încheierii Judecătoriei Ciocana, municipiul Chișinău din 14 iulie 2014, încetîndu-se procedura de recurs.

A enunțat că în rezultatul acțiunilor neîntemeiate și ilegale cu privire la pornirea urmăririi penale împotriva sa, i s-a lezat dreptul la un proces echitabil prevăzut de Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului, precum și anumite drepturi, libertăți constituționale și interese legitime. La fel prin acțiunile sale ilicite și neîntemeiate, organul de urmărire penală și procuratura i-au cauzat suferințe psihice, ce s-au manifestat prin crearea de situații stresante, prin stări de frustrare, depresie, descurajare, îngrijorare, prin sentimente negative de spaimă, umilință, și în general neîncredere și dezamăgire în organele de drept ale statului. Iar

acest fapt constituie un prejudiciu moral pe care l-a estimat în sumă de 100 000 de lei.

A specificat că i s-a înrăutățit starea de sănătate, în rezultatul acțiunilor neîntemeiate și ilegale comise împotriva sa, de către organul de urmărire penală, procuratura din sectorul Ciocana, mun. Chișinău și instanțele de judecată ce au examinat formal și superficial plîngerile sale. Aceasta pentru că suferea după o traumă cranio-cerebrală sub formă de comoție și de osteohondroză cervicală, ceea ce s-a manifestat prin cefalee, vertij, amețeli, anemie și altele, ceea ce constituie suferințe fizice.

Solicită reclamantul încasarea în beneficiul său din contul Ministerului Justiției o compensație bănească în mărime de 100 000 de lei, pentru repararea prejudiciului moral cauzat de către organele de drept; încasarea în beneficiul său din contul Ministerului Justiției o despăgubire bănească în mărimea a trei salarii medii pe țară pentru anii respectivi a intentării acțiunii penale împotriva sa și după aceasta, începînd din 24 decembrie 2013 pînă la 24 decembrie 2016, întrucît nu a fost în stare să muncească din motive întemeiate; restituirea bunurilor ridicate (dischete și pelicule foto) de către organul de urmărire penală; întreprinderea măsurilor de aducere de către procuror a scuzelor oficiale pentru faptul că a fost supus anterior în mod ilicit urmăririi penale.

Prin încheierea din 09 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani a fost atras în proces, în calitate de intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 12 iunie 2018, s-a admis în parte cererea de chemare în judecată înaintată de Vladimir Moga.

S-a încasat din bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției, în beneficiul reclamantului Vladimir Moga suma de 10 000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Vladimir Moga împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală în partea ce excede prejudiciul moral încasat de 10 000 de lei, prejudiciul material în mărimea a trei salarii medii pe țară pentru anii intentării acțiunii penale începînd din 24 decembrie 2013 pînă la 24 decembrie 2016, restituirea bunurilor ridicate de organul de urmărire penală și aducerea scuzelor oficiale din partea procurorului, ca neîntemeiată.

Prin decizia din 07 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererile de apel declarate de Vladimir Moga și Ministerul Justiției al Republicii Moldova ca neîntemeiate, și s-a menținut hotărîrea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 12 iunie 2018.

Pentru a decide astfel, instanța de apel, a conchis că prima instanță a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, hotărîrea fiind legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale ale participanților la proces.

Colegul a reținut că instanța de fond corect a constatat că în perioada în care reclamantul Vladimir Moga a fost bănuit și ulterior învinuit, acesta a contestat acțiunile organului de urmărire penală, în temeiul art.313 Cod de procedură penală. Or, astfel cum rezultă din textul ordonanței procurorului Procuraturii Ciocana din 12 martie 2014, reclamantul a depus o cerere organului de urmărire penală la 17

februarie 2014, prin care a solicitat să fie încetată urmărirea penală în privința sa și eliberarea unor acte din materialele cauzei penale. Însă prin ordonanța procurorului Procuraturii Ciocana, mun. Chișinău din 25 februarie 2014 și cea a Procurorului sect. Ciocana din 12 martie 2014, cererile sale au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin încheierea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 08 mai 2014 cererea depusă de Vladimir Moga la fel a fost respinsă ca neîntemeiată, fiind menținută prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2014. Similar, reclamantul a procedat și în cazul ordonanței de punere sub învinuire care a fost contestată la 28 mai 2014 procurorului, procurorului ierarhic superior și judecătorului de instrucție. A mai solicitat reclamantul și recuzarea ofițerului de urmărire penală, dar cererea sa a fost respinsă. Aceste circumstanțe sunt inserate în încheierea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 14 iulie 2014, care a menținut ordonanțele procurorilor și a respins ca neîntemeiată cererea lui Vladimir Moga, încheiere menținută prin Decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din data de 04 noiembrie 2015.

La 12 august 2014 s-a emis ordonanța procurorului în Procuratura sectorului Ciocana, mun. Chișinău de scoaterea lui Vladimir Moga de sub urmărire penală din lipsa faptului infracțiunii și clasarea procesului penal pe cauza nr.2013482286, iar la 11 septembrie 2014 s-a emis și încheierea Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău prin care s-a admis renunțarea reclamantului la recursul declarat împotriva încheierii Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 14 iulie 2014, încetându-se procedura de recurs.

Instanța de apel a menționat că instanța de fond just a concluzionat că dat fiind faptul că la caz se atestă existența unei ordonanțe de scoatere a reclamantului Vladimir Moga de sub urmărirea penală din motiv că nu există faptul infracțiunii, în cazul dat, reclamantul dispune de dreptul subiectiv la repararea prejudiciului material și moral cauzat potrivit prevederilor Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr.1545 din 25.02.1998, or, chiar și în cazul când organul de urmărire penală au respectat cerințele formale la întreprinderea acțiunilor de urmărire penală, acest complex de acțiuni în cumul sunt apreciate ca fiind ilicite odată cu emiterea ordonanței de scoatere a persoanei de sub urmărire penală din motiv că nu există faptul infracțiunii și aceasta rezultă din interpretarea sistemică a Legii nr. 1545 din 25.02.1998.

Colegiul a considerat că instanța de fond temeinic a motivat că eșecul actului de învinuire prin sine constituie o confirmare a încălcării drepturilor persoanei, comise de autorități față de cel tras la răspundere penală, indiferent dacă în final s-a ajuns sau nu la condamnarea publică, achitarea persoanei sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală, or existînd o ordonanță de scoatere a persoanei de sub urmărirea penală, este suficient pentru ca o persoană să beneficieze de dreptul la repararea prejudiciului.

Instanța de apel a concluzionat că instanța de fond, just a considerat că prin intentarea cauzei penale, lui Vladimir Moga i s-a adus atingere dreptului și libertăților fundamentale ale omului, inclusiv dreptului la viața sa privată, pe care le-a suportat în urma acțiunilor organului de urmărire penală, ale procuraturii. Astfel, prejudiciul moral urmează a fi corespunzător suferințelor suportate de către acesta, cuantumul prejudiciului moral de 10 000 de lei, fiind de natură să ofere o reparație

completă pentru atingerea adusă persoanei, cuantumul de 100 000 de lei, fiind unul exagerat.

Colegiul a constatat că prima instanță just a respins ca lipsită de orice suport probant și pretențiile lui Vladimir Moga cu privire la încasarea unei despăgubiri bănești în mărimea a trei salarii medii pe țară pentru anii respectivi a intentării acțiunii penale împotriva sa și după aceasta, pe perioada 24 decembrie 2013 – 24 decembrie 2016, deoarece potrivit înscrisurilor anexate la materialele cauzei nu se probează că prin acțiunile organului de urmărire penală reclamantul a fost privat de posibilitatea de a munci și de a încasa salariul. Or, pentru a beneficia de achitarea plăților salariale, persoana reabilitată trebuie să fie angajată în câmpul muncii, fie să demonstreze că urma să se angajeze, iar din cauza acțiunilor ilicite ale organului de urmărire penală nu a putut face acest lucru.

Instanța de apel a subliniat că este neîntemeiată și pretenția privitor la solicitarea de restituire a bunurilor ridicate de la domiciliul și care au fost reflectate în procesul-verbal de percheziție întocmit la 24 ianuarie 2014 de către organul de urmărire penală în persoana Inspectoratului de Poliție Ciocana, or, restituirea bunurilor ridicate Vladimir Moga este în drept să le obțină de la Inspectoratul de Poliție Ciocana, care nu este parte pe dosar.

La fel, lipsită de relevanță s-a constatat a fi și solicitarea lui Vladimir Moga, privind întreprinderea măsurilor întru aducerea de către procuror a scuzelor oficiale pentru faptul că a fost supus anterior în mod ilicit la urmărire penală, or în cadrul prezentei acțiuni Procuratura Generală are calitatea procesuală de intervenient accesoriu. Prin urmare, nu este posibilă obligarea autorității la careva acțiuni ce rezultă din obiectul litigiului. Or la caz, pretențiile din acțiune pot fi îndreptate doar împotriva pârâtului, Ministerul Justiției.

La 04 aprilie 2019 Ministerul Justiției al Republicii Moldova a declarat recurs în temeiul art. 432 alin. (2) lit. c) Cod de procedură civilă, solicitând casarea deciziei din 07 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 12 iunie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, cu emiterea unei hotărâri noi de respingere a acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În susținerea și motivarea recursului a indicat dezacordul cu soluția instanțelor ierarhic inferioare și a redat circumstanțele de fapt indicate pe parcursul examinării cauzei, menționând că instanțele ierarhic inferioare au interpretat în mod eronat legea.

A indicat că pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de urmărire penală, sunt necesare unele condiții speciale, și anume existența faptei ca ilicite. Or, la materialele cauzei nu există nici un act emis de către judecătorul de instrucție sau de către instanța de judecată prin care acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanței de judecată ar fi fost declarate ilegale.

Astfel, pornirea urmăririi penale constituie o modalitate legală de desfășurare a urmăririi penale. Însăși pornirea urmăririi penale, recunoașterea persoanei în calitate de bănuit, dispunerea aplicării sechestrului, punerea persoanei sub învinuire etc. sunt doar niște măsuri procesuale care nu încalcă drepturile persoanei.

A menționat că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material ce țin de încasarea prejudiciului cauzat prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanței de judecată. Prejudiciul moral urmează a fi privit ca o compensare și nicidecum ca obținerea unor foloase necuvenite.

La 21 aprilie 2019 Moga Vladimir, a declarat recurs în temeiul art. 432 alin. (2) lit. a), c), alin. (4) Cod de procedură civilă, solicitînd casarea ambelor încheieri emise ale instanțelor de judecată prin care i s-a refuzat numirea expertizei psihologice; casarea parțială a hotărîrii primei instanțe și decizia instanței de apel în privința pretențiilor respinse, cu pronunțarea unei hotărîri noi prin care să fie admise integral pretențiile sale din cererea de chemare în judecată, încasarea cheltuielilor de judecată suportate.

În susținerea și motivarea recursului a indicat că la examinarea cererii de apel a prezentat probe noi, cărora însă nu li s-a dat aprecierea cuvenită, iar aspectul privind starea sa de sănătate în mod evaziv nu a fost elucidată și constatată la examinarea cauzei civile și ca urmare ambele instanțe nu s-au pronunțat în acest sens în actele sale judecătorești pe care le-au emis.

A invocat că solicitarea sa înaintată în ambele instanțe privind numirea unei expertize psihologice de cercetare științifică asupra materialelor din dosarul penal nr.383 care a fost înregistrat la 05 mai 2012 întru stabilirea influenței negative a acțiunilor procesuale de ordin penal asupra stării sale psihologice, au fost respinse în mod nejustificat și ilegal.

A menționat că pînă în prezent nu a primit bunurile ridicate în urma percheziției de către IP Ciocana, și nici răspuns la cererea sa nu a primit.

Referitor la pretenția respinsă privind încasarea a trei salarii medii pe țară, a specificat că dînsul în perioada 24 decembrie 2013–24 decembrie 2016 s-a aflat la evidența Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă în calitate de șomer. Aceste probe nu au fost luate în considerație de către instanțele ierarhic inferioare.

Consideră cuantumul prejudiciului moral în mărime de 10 000 de lei cu mult diminuat în raport cu suferințele psihice și fizice pe care le-a suportat, ceea ce în consecință nu i-a adus o satisfacție echitabilă deplină.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului confirmă faptul că decizia din 07 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință părților la proces la 13 martie 2019 (f.d. 252, vol.I), însă la materialele dosarului lipsește confirmarea recepționării deciziei recurate de către părțile la proces.

Astfel, recursurile declarate de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Vladimir Moga, la 04 aprilie 2019 și respectiv la 21 aprilie 2019, au fost depuse în termenul stabilit de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Cod de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Vladimir Moga sunt inadmisibile din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Vladimir Moga, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurenților cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicînd determinarea greșelilor imputate instanțelor inferioare, o minimă argumentare a criticii în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Distinct de cele relatate, se reiterează că conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în prezenta cauză sunt similare celor indicate în procesul judecării asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat deja în modul corespunzător.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și recursul declarat de Vladimir Moga.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și recursul declarat de Vladimir Moga.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh